

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.625 van 11 juni 2002
in de zaak A. 71.170/XII-1662.**

In zake : Herman DE JONGHE,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Van Heuven,
kantoor houdende te Kortrijk,
President Kennedypark 196

tegen :

de stad KORTRIJK,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. D'Halluin,
kantoor houdende te Kortrijk,
Schipperstraat 1/43.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Herman De Jonghe op 20 september 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing “die tegenpartij nam op 19 juli 1996, waarbij deze zijn beroep tegen de beslissing van de beoordelingscommissie van 30 april 1996 als ontvankelijk doch ongegrond afwees”;

Gezien de memorie van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 19 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 maart 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. Van Heuven, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat K. Lattrez, die loco advocaat A. D'Halluin verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sedert 1986 in dienst bij de politie van de stad Kortrijk.

1.2. Op 25 maart 1996 tekent verzoeker, alsdan politieagent-brigadier, voor kennisname, het “resultatenblad personeelsevaluatie” meer bepaald een “Tussentijds Verslag, geldig tot 29/02/96”.

Die evaluatie blijkt opgesteld te zijn door verzoekers korpschef, eerste beoordelaar, en J.P. Coudenys, tweede beoordelaar.

1.3. Volgens het voormelde document wordt verzoekers “totaal 'presteren in de huidige functie’”, als “matig” beoordeeld.

De twee deelbeoordelingen “ongunstig”, aldus nog dit stuk, hebben tot gevolg dat verzoeker niet in aanmerking komt voor effectieve bevordering en evenmin voor het verkrijgen van de volgende weddeschaal.

1.4. De betrokken beoordeling blijkt het resultaat te zijn van een door de korpschef ondertekende doch niet gedateerde “beoordelvragenlijst”, voor de periode “tot febr '96” en dit met het oog op “bevordering tot inspecteur van politie”.

In tegenstelling tot de vermelding op het “Resultatenblad Personeelsevaluatie”, betreft het hier aldus geen “periodieke beoordeling”, als

bedoeld in artikel 54 van het organiek administratief statuut van het stadpersoneel, doch wel een speciale evaluatie naar aanleiding van een bevordering, bij ontstentenis van het voorhanden zijn van een periodieke evaluatie.

1.5. Op voormelde lijst blijkt de korpschef enkel aankruisingen te hebben aangebracht bij de voorgedrukte vragenlijst, doch onderaan geen “aanvullende opmerkingen of toelichtingen” te hebben geformuleerd.

Wel werden meermaal korte opmerkingen of toelichtingen aangebracht bij sommige vragen.

1.6. Tegen de voormelde beoordeling stelt verzoeker beroep in bij de beoordelingscommissie die op 30 april 1996 de “gelegenheidsbeoordeling” bevestigt overwegende dat uit verzoekers verhoor “geen nieuwe concrete gegevens of feiten naar voor werden gebracht die van aard kunnen geacht worden om het resultaat van de beoordeling te wijzigen”.

1.7. Daarop stelt verzoeker tegen die beslissing beroep in bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk.

1.8. Op 28 juni 1996 wordt verzoeker verzocht om op 10 juli 1996 voor het college te verschijnen ten einde gehoord te worden in verband met zijn beroep tegen de beslissing van de beoordelingscommissie.

1.9. Op 10 juli 1996, wordt verzoeker gehoord door het college van burgemeester en schepenen. Tijdens dit verhoor, waarvan een proces-verbaal wordt opgemaakt, legt verzoeker een omstandige nota neer.

1.10. Het college beslist diezelfde dag dat “[h]et dossier beoordelingsberoep bij het College [...] terug [dient] voorgelegd ter beslissing in de zitting van 18 juli 1996” en dat “de Heren S. Eeckhout en J.P. Coudenys, respectievelijk hoofdcommissaris en commissaris van politie, worden uitgenodigd naar deze collegezitting om 15.30”.

1.11. Op 18 juli 1996 hoort het college van burgemeester en schepenen, kennelijk in afwezigheid van verzoeker, zijn beoordelaars en beslist nog een bijkomende vergadering van het college te houden op 19 juli 1996 in verband met de “beslissing over beoordelingsberoep Dejonghe Herman”.

1.12. Op 19 juli 1996 beslist het college van burgemeester en schepenen wat volgt :

“0.1. Stadspersoneel. Beoordeling. Beroep bij het College van Burgemeester en Schepenen.

Overwegende dat de Heer Herman De Jonghe, politieagent-hoofdbrigadier te Kortrijk, op vijftientwintig maart negentienhonderd zesennegentig, werd geëvalueerd bij middel van een tussentijds verslag dienstig voor eventuele bevordering tot inspecteur van politie, door twee beoordelaars namelijk de Heren Stefaan Eeckhout, hoofdcommissaris van politie en Jean-Pierre Coudenys, commissaris van politie;

Gelet op de resultaten van de beoordeling;

Overwegende dat de Heer Herman De Jonghe, voornoemd, een aanvraag tot herziening van zijn beoordeling indiende bij de beoordelingscommissie;

Overwegende dat de beoordelingscommissie op 23 april 1996 zowel de tweede beoordelaar Jean-Pierre Coudenys, commissaris van politie, heeft gehoord, als de beoordeelde Herman De Jonghe, deze laatste met betrekking tot zijn middelen van verweer;

Overwegende dat de Heer De Jonghe op vraag van de commissie uitdrukkelijk verklaarde voldoende gehoord te zijn in zijn middelen van verweer;

Overwegende dat de beoordelingscommissie op 30 april jongstleden het resultaat van de beoordeling dd. 25 maart 1996, van de Heer Herman De Jonghe, politieagent-hoofdbrigadier, integraal bevestigde;

Overwegende dat de Heer Herman De Jonghe voornoemd, een copie van dit besluit op 10 mei 1996 werd bezorgd; dat hij op 23 mei 1996 bij het College van Burgemeester en Schepenen beroep aantekende tegen de beslissing van de beoordelingscommissie;

Overwegende dat het beroep werd ingesteld conform de voorwaarden, bepaald in punt 6.2.1., van het document 'De modaliteiten van het evaluatiesysteem' (bijlage aan het gemeenteraadsbesluit dd. 10 december 1993 - aangepast CBS 8 februari 1996);

Overwegende dat het beroep aldus ontvankelijk is;

Overwegende dat de Heer Herman De Jonghe werd opgeroepen om op 10 juli 1996 door het College van Burgemeester en Schepenen gehoord te worden;

Overwegende dat de Heer De Jonghe van deze oproeping op de hoogte werd gebracht op 28 juni 1996, zoals blijkt uit de door hem ondertekende verklaring;

Gelet op het verhoor van betrokkene, de Heer Herman De Jonghe;

Gezien het proces-verbaal van verhoor dd. 10 juli 1996, waarvan aan betrokkene lezing werd gegeven en dat door hem werd ondertekend, samen met het College van Burgemeester en Schepenen, voor wie ondertekenen de Heren Emmanuël de Bethune, Burgemeester en Erik Soete, stadssecretaris;

Gehoord de beide beoordelaars de Heren S. Eeckhout, hoofdcommissaris van politie en J.P. Coudenys, commissaris van politie;

Overwegende dat het verhoor noch concrete nieuwe feiten noch nieuwe gegevens aan het licht bracht, die van aard zijn om de beoordeling te wijzigen of om het besluit van de beoordelingscommissie op te heffen;

Gelet op het organiek administratief statuut, zoals dit werd herzien bij beslissing van de gemeenteraad dd. 10 december 1993, punt 4.1.A., meer bepaald op deel VI 'Evaluatie' artikels 54 tot en met 59;

Gelet op de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 8 februari 1996, punt 24 houdende wijziging van de gecoördineerde modaliteiten van beoordeling;

Gelet op artikel 56 van het organiek administratief statuut;

Op voorstel van de Heer Burgemeester;
BESLIST, met eenparigheid van stemmen :

- 1) Het beroep ingesteld door de Heer Herman De Jonghe, tegen het besluit van 30 april 1996 van de beoordelingscommissie wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard, zodat het beroep verworpen wordt en het besluit van de beoordelingscommissie integraal gehandhaafd blijft.
- 2) Huidige beslissing onverwijld en uiterlijk binnen de tien dagen vanaf heden ter kennis te brengen van de Heer De Jonghe, door middel van een aangetekend schrijven of via zijn diensthoofd tegen ontvangstbewijs”.

1.13. Deze beslissing die het voorwerp uitmaakt van het voorliggende annulatieberoep wordt verzoeker bij aangetekende brief van 23 juli 1996 ter kennis gebracht;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij de volgende excepties opwerpt :

“A. Voorbereidende handeling : niet vatbaar voor vernietiging

Verzoeker werd onderworpen aan een gelegenheidsbeoordeling in het kader van zijn kandidatuurstelling voor de vacante post van inspecteur van politie.

Ten einde de Gemeenteraad in de mogelijkheid te stellen met kennis van zaken te oordelen over de diverse kandidaturen dienden hiertoe immers eerst de nodige inlichtingen te worden ingewonnen.

[...]

Vermits deze beslissing evenwel louter betrekking heeft op ingewonnen inlichtingen met het oog op de kandidaturen, betreft het in rechte slechts een voorbereidende handeling die zelf niet vatbaar is voor nietigverklaring.

B. Geen actueel belang

Daarenboven had verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift tot nietigverklaring geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden evaluatie.

[...]

De thans bestreden evaluatie betrof immers een gelegenheidsbeoordeling, specifiek doorgevoerd naar aanleiding van een toen openstaande betrekking van inspecteur van politie waarvoor ook verzoeker zich kandidaat had gesteld overeenkomstig de bevorderingsvoorwaarden voorzien in artikel 107 van het organiek administratief statuut die benevens de afgenomen voorwaarden inzake evaluatie tevens voorzien in voorwaarden inzake anciënniteit en het advies van de korpschef.

Inmiddels werd deze vacature ingevuld door de benoeming van mevrouw Claudine Desmet bij gemotiveerde beslissing van de Gemeenteraad dd. 13.09.1996. Deze beslissing is inmiddels definitief geworden en niet meer voor annulatieberoep vatbaar.

[...]”.

2.2.1. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekers matige beoordeling niet alleen tot gevolg heeft dat hij niet in aanmerking komt voor

bevordering, doch evenmin voor het verkrijgen van de volgende weddeschaal; dat de stelling van de verwerende partij, dat de thans bestreden beslissing “slechts een voorbereidende handeling is die zelf niet vatbaar is voor nietigverklaring” dan ook niet kan worden bijgetreden; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

2.2.2. Overwegende, wat de tweede exceptie betreft, dat luidens artikel 57 van het organiek administratief statuut van het stadspersoneel “de evaluatie geklasseerd [wordt] in het evaluatie-dossier” en dat dossier wordt “nagegaan ter gelegenheid van iedere benoeming of bevordering”; dat daaruit kan worden afgeleid dat een evaluatie, zelfs indien deze geen periodieke beoordeling betreft, doch slechts een evaluatie met het oog op een bevordering tot inspecteur, hoe dan ook kan meespelen bij latere evaluaties; dat verzoekers actueel belang aldus niet kan worden betwist; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van zijn enig middel betoogt wat volgt :

“1. Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, en meer bepaald de artikelen 2 en 3 ervan, evenals het gebrek aan feitelijk juiste, afdoende en wettige motieven, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur van de redelijkheid en de zorgvuldigheidsplicht;

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing het beroep van verzoekende partij tegen de beoordeling door de Beoordelingscommissie afwijst zonder de redenen daarvoor op afdoende wijze aan te geven;

Terwijl elke individuele bestuurshandeling moet berusten op feitelijk juiste, afdoende en wettige motieven, en zij krachtens de Wet van 29 juli 1991 deze motieven op afdoende wijze in de tekst zelf van de beslissing moet vermelden”.

dat verzoeker dat onderdeel onder meer als volgt nader toelicht :

“Dat tegenpartij haar beslissing motiveert stellende dat 'het verhoor van verzoekende partij geen nieuwe feiten noch nieuwe gegevens aan het licht bracht, die van aard zijn de beoordeling te wijzigen, of het besluit van de beoordelingscommissie op te heffen';

Dat zij er zich aldus toe beperkte de nagenoeg identieke vermelding in de beslissing van de Beoordelingscommissie van 30 april 1996 over te nemen;

Dat deze motivering feitelijk onjuist en onwettig is;

Dat verzoeker immers, ter zitting van tegenpartij waarop hij in zijn verweer werd gehoord niet alleen mondeling zijn middelen tegen de ongunstige beoordeling voordroeg, doch ook een schriftelijk verweer neerlegde (stuk 4);

Dat hij hierin punt voor punt de eerdere ongunstige beoordeling door zijn eerste beoordelaars en door de Beoordelingscommissie weerlegde;

Dat de beoordeling nl. werd uitgevoerd aan de hand van een vragenlijst houdende 42 rubrieken, waarbij de beoordelaar aanstipt of de beoordeelde voor

de betreffende rubriek zeer negatief, negatief, neutraal, positief of zeer positief scoort;

Dat de beoordeling van verzoekende partij zeven negatieve rubrieken telde, en één positieve, en hij voor het overige als neutraal werd beoordeeld;

Dat verzoekende partij tegenpartij op gemotiveerde wijze aantoonde dat hij voor tal van rubrieken op een positieve, of zelfs een zeer positieve beoordeling aanspraak kon maken; dat hij tegenpartij aldus voldoende concrete gegevens aanbracht die van aard zijn de beoordeling te wijzigen en de beslissing van de Beoordelingscommissie op te heffen;

Dat uw Raad zich ter vaststelling hiervan geenszins in de plaats van tegenpartij dient te stellen;

Dat hij immers kan vaststellen op grond van de stukken van verzoekende partij en van het administratief dossier dat tegenpartij geen enkele rekening heeft gehouden met het verweer van verzoekende partij; dat tegenpartij dit verweer zonder meer naast zich blijkt te hebben neergelegd, zonder er op enige wijze op te antwoorden; dat zij er zelfs geen melding van maakt in haar beslissing”;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert als volgt :

“Eiser kende wel degelijk de motieven van de beslissingen doch heeft blijkbaar problemen om zich neer te leggen bij de feitelijke juistheid ervan en roept daarom een gebrekkige motivering in.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de doorgevoerde beoordeling een globale beoordeling betreft, dewelke uiteraard niet kan worden weerlegd door enkele occasionele uitschieters. De meerderheid aan neutrale scores is dan ook vooral te wijten aan de grote wispelturigheid van verzoeker en gebrek aan leidinggevende capaciteit.

Deze wispelturigheid komt tevens tot uiting in het negatief advies van de korpsverste (Hoofdcommissaris van Politie) dd. 28.02.1996, dat los staat van de beoordeling en verzoeker reeds werd overgemaakt op 29.02.1996. Kennelijk wordt dit advies niet aangevochten door verzoeker, vermits het thans wordt aangehaald ter ondersteuning van zijn stelling, doch slechts zeer gedeeltelijk voor de Raad van State werd geciteerd :

'Een zekere wispelturigheid en rusteloosheid is hem niet vreemd en zijn motivatie slinkt soms even vlug als ze ontstaan was'

...

Uit deze gegevens komt o.i. een zekere constante naar voren, namelijk het beeld van een correct, intellectueel capabel politiemann, vooral geïnteresseerd in de misdaadbestrijding, die in de praktijk soms onregelmatig presteert.

...

In de huidige stand van zaken moet een bevordering tot inspecteur nochtans negatief geadviseerd worden, gelet op de recente uitgesproken slechte ervaringen in een leidinggevende functie'.

De verwijzing door het College naar een bestaande gemotiveerde beoordeling (op basis van gedetailleerde verslagen in het dossier voorgelegd aan verzoeker) met bevestiging dat er geen concrete nieuwe feiten, noch nieuwe gegevens aan het licht werden gebracht bij het verhoor, is in casu een afdoende motivering, temeer daar de vroegere beoordeling aldus bevestigd werd.

Een verwijzing naar de vroegere beoordeling, die door de bestuurlijke overheid wordt gevolgd, kan als voldoende basis voor de beslissing worden beschouwd op voorwaarde dat de bestuurde volledig kennis heeft of krijgt van dat advies of de vorige beoordeling”;

3.3. Overwegende dat de verzoeker dupliceert :

“Het advies van de korpschef is een voorbereidende handeling die de beoordeling, en de bestreden beslissing die deze laatste bevestigt voorafgaat. Tegenpartij suggereert dan ook ten onrechte dat verzoekende partij dit advies had moeten aanvechten. Indien dit advies een administratieve rechtshandeling zou zijn, waarom werd dan nagelaten erin te vermelden dat zij vatbaar was voor een beroep bij de Raad van State, zoals tegenpartij wel deed betreffende de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing verwijst niet naar dit advies, zij vermeldt het zelfs niet. Derhalve moet worden aangenomen worden dat tegenpartij haar beslissing ook niet heeft gesteund op dit advies. De kennis ervan door verzoekende partij is dan ook irrelevant in het licht van de beoordeling door Uw Raad van de motivering van de bestreden beslissing.

Thans beweert tegenpartij blijkbaar, dat de bestreden beslissing was gesteund op de in het advies van de korpschef vermelde overwegingen dat een zekere wispelturigheid verzoekende partij niet vreemd is, hij soms onregelmatig presteert, en er sprake is van slechte ervaringen in een leidinggevende functie (doch zonder dat wordt aangegeven welke, noch dat deze uit enig stuk zouden blijken). Zij toont hiermee niet aan dat deze beslissing afdoende en wettig is gemotiveerd. Het lijkt er eerder op dat tegenpartij ter verklaring van het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing een uitweg zoekt in voormeld advies,... dat in deze beslissing niet eens werd vermeld.

Tegenpartij had daarentegen moeten aanduiden in de bestreden beslissing waarop zij zich steunde om te stellen dat geen nieuwe gegevens of feiten aan het licht waren gebracht, en zij de beoordeling bevestigde.”;

3.4. Overwegende dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zo zij al formeel gemotiveerd is, alleszins geen afdoende motivering bevat; dat na de weergave van verzoekers beroepsprocedure, waaruit wordt geconcludeerd dat het beroep bij het college van burgemeester en schepenen “ontvankelijk is”, de betwiste beslissing verwijst naar verzoekers verhoor alsmede naar het verhoor van verzoekers beoordelaars; dat kennelijk enkel op grond van die verhoren alsdan wordt overwogen “dat het verhoor noch concrete nieuwe feiten noch nieuwe gegevens aan het licht bracht, die van aard zijn om de beoordeling te wijzigen, of om het besluit van de beoordelingscommissie op te heffen”; dat voorts verwezen wordt naar de ter zake geldende reglementering en naar een voorstel van de burgemeester; dat hetgeen de burgemeester concreet zou hebben voorgesteld en op grond van welke redenen in die beslissing niet wordt gepreciseerd;

Overwegende dat te dezen verzoeker terecht opmerkt dat het college “zich [er] aldus toe beperkte de nagenoeg identieke vermelding in de beslissing van de beoordelingscommissie van 30 april 1996 over te nemen” : in haar beslissing van 30 april 1996 overwoog de beoordelingscommissie immers dat uit verzoekers verhoor “geen nieuwe concrete gegevens of feiten naar voor werden gebracht die van aard kunnen geacht worden om het resultaat van de beoordeling te

wijzigen”; dat verzoeker daaruit afleidt dat de bestreden beslissing noch uitdrukkelijk, noch afdoende is gemotiveerd;

Overwegende dat de stelling van verzoeker moet worden bijgetreden; dat immers, zelfs indien moet worden aangenomen dat in het kader van de formele motiveringsverplichting de overheid niet verplicht is te antwoorden op elk voor haar aangevoerd argument, uit de beslissing toch moet blijken dat de argumentatie daadwerkelijk in de besluitvorming betrokken is geworden; dat te dezen vooreerst dient te worden vastgesteld dat een vragenlijst in verband met een beoordeling, op zich, zeker rekening houdend met de wijze waarop verzoekers korpschef deze heeft ingevuld, niet bepalend is of mag zijn om, in het raam van een evaluatie, tot een bepaalde conclusie te komen en deze conclusie desnoods, in beroep, te behouden; dat te dezen de rubriek aanvullende opmerkingen of toelichtingen immers niet eens werd ingevuld, laat staan dat daarin verwezen wordt naar verzoekers evaluatiestaat, als bedoeld in het voormelde artikel 57; dat immers luidens artikel 57 van het organiek administratief statuut van het stadspersoneel een evaluatiedossier onder meer ook nog een evaluatiestaat dient te bevatten waarin “ieder feitenrelaas en alle nauwkeurige bevindingen, die als beoordelingsgrond kunnen dienen” worden opgetekend; dat dit belangrijk document ontbreekt in het door de verwerende partij neergelegd dossier; dat in de bestreden beslissing er overigens ook niet naar wordt verwezen; dat voorts dient vastgesteld dat verzoeker, tijdens zijn verhoor vóór het college, omstandige besluiten heeft neergelegd, waarin hij, punt voor punt, de door zijn korpschef aangebrachte aankruisingen op de beoordelingsvragenlijst poogt in vraag te stellen; dat die besluiten kennelijk toch enige indruk op het college moeten hebben gemaakt vermits het zijn beslissingen uitstelde ten einde verzoekers beoordelaars te horen en, na het horen van die beoordelaars zoals reeds gesteld, blijkbaar, in afwezigheid van verzoeker besloten heeft nog “een bijkomende vergadering” te houden “met als dagordepunt : beslissing over beoordelingsberoep Dejonghe Herman”; dat door in die omstandigheden enkel te overwegen “dat het verhoor noch concrete nieuwe feiten noch nieuwe gegevens aan het licht bracht, die van aard zijn om de beoordeling te wijzigen, of om het besluit van de beoordelingscommissie op te heffen”, de verwerende partij te kort is gekomen aan haar wettelijke verplichting tot het verstrekken van een afdoende motivering; dat de vaststelling des te meer klemmt aangezien de zogenaamde beoordelingscommissie al evenmin een dergelijke motivering formuleerde; dat ten slotte, anders dan de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt, uit geen van de overwegingen van de bestreden beslissing ook maar kan worden afgeleid dat het college zich, bij het nemen van zijn thans bestreden beslissing, mede zou hebben

gesteund op een vroeger advies van de korpschef; dat het eerste onderdeel van het enig middel derhalve in de aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 19 juli 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk waarbij het beroep ingesteld door Herman De Jonghe tegen het besluit van de beoordelingscommissie ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
elf juni 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

D. VERBIEST.